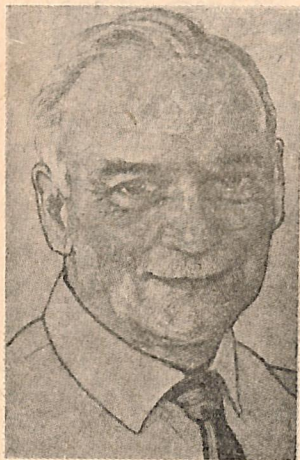

СТОЯНЪ М. ПОПОВЪ

Погледнете портрета му, и ще ви се стори, че предъ васъ е образа на едно голѣмо дете, което съ своята наивна, радостна усмивка се кани да изненада своята майка съ подарѣкъ за нейния именъ день. То сякашъ приповтаря на умъ думитѣ, които е намислило да ѝ каже:

Азъ поздравъ ти нося,
Мила моя мамо,
Ида да ти кажа
Тия думи само:
Съ твоя именъ празникъ
Азъ те поздравявамъ,
Тебе и на татко
Здраве пожелавамъ . . .

А вече шейсетъ и три години тежатъ върху плещитѣ на това голѣмо дете, което и за насъ, и за нашитѣ деца живѣе съ името *Чичо Стоянъ*. Чичо и за тия, които сж остарѣли, чичо и за ония, които сега растатъ. Чичо Стоянъ ще си пребжде той и за внуцитѣ, и за правнуцитѣ на нашитѣ внуци. И тѣ като своитѣ дѣди и прадѣди ще заучватъ неговитѣ хубави пѣснички. И ще му бждатъ много, много благодарни.

Презъ месецъ декемврий Чичо Стоянъ празнува четиредесетъ години, откато е почналъ да пише стихотворения за деца. Колко много години!

И сега, когато си спомняме наново за неговата „Чичова китка“, за неговия „Варадинъ—царски синъ“ (Мѣхурко), за неговитѣ „Детелинки“ и за още други книжки, въ които Чичо Стоянъ е събралъ написаното отъ него за деца, нека му изпратимъ своитѣ благопожелания за дълъгъ и щастливъ животъ, та още много години:

Вмѣсто кукли и игралки
Той на насъ — децата малки —
Да поднася за честитки
Все отъ пѣсни пѣстри китки.